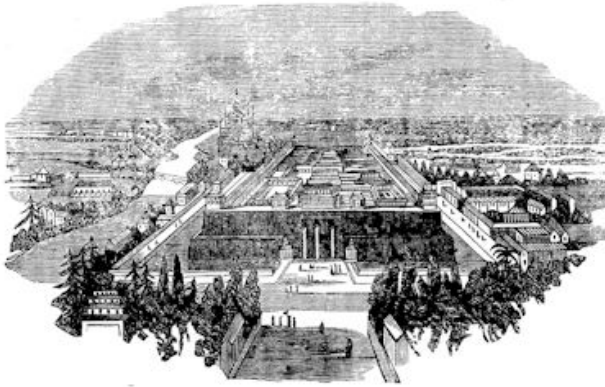

DE KEIZERLIJKE STAD PEKING.

Het is ongeveer elf jaren geleden dat de geheele wereld verbaasd was op het vernemen dat een legertje van 5- à 6000 Europeanen, Engelschen en Franschen, de hoofdstad van het chinesche rijk, eene der grootste steden der wereld, hadden ingenomen, om den keizer te noodzaken een nieuw traktaat van vrede te sluiten, waar hij maar niet aan wilde. Nu, eerst van dezen tijd af hebben de predikers van Gods woord in deze stad kunnen binnenkomen en zich vestigen. Wel was het niet het oogmerk der overwinnaars om zoo de muren van Peking voor de prediking van het zuiver evangelie te doen vallen; maar de Heere God ziet verder dan de menschen, en heeft Hij besloten, dat er eene deur voor zijne gezanten moet opengaan, dan is er geene magt op aarde, die deze deur dicht kan houden.

Acht jaren zijn ter naauwernood verlopen sedert de aankomst van den eersten protestantschen zendingeling te Peking, en nu zijn er reeds tien dienstknechten van God aan het werk, onder de leiding van vier groote zendingenootschappen in Engeland en Amerika. Het is klaar dat men nog niet verwachten kan dat deze predikers reeds veel zonden hebben uitgewerkt; maar zij prediken, zij onderwijzen, zij vermannen, en hebben reeds christelijke hospitals, gods-dienstige verzaderplaatsen en scholen gesticht, ja zelfs heeft God zich al van hen bediend om eenige van de zielen, welke Hij uit de groote massa menschen aan Christus wil geven, te trekken en tot kleine gemeenten te vergaderen. We hopen en bidden dat deze eerstelingen weldra van volle garven gevolgd zullen worden.

Nu willen we het een en ander van de hoofdstad Peking mededeelen.

Peking heeft de gedaante van een vrij regelmatig veelhoek. Een muur met schietgaten en niet ver van elkander verwijderde torens, voor welken eene breede gracht gevonden wordt, omringt de geheele stad. Buiten dezen muur vindt men zich wijd uitstreckende voorsteden, met eene bevolking nog grooter dan in de stad-zelve; en die bevolking is zoo druk in de weer, zoo bezig en zoo dicht ineen gedrongen, dat men uren lang noodig heeft om de poorten van Peking te bereiken.

De hoofdstad van China is om zoo te zeggen eene dubbele stad: de noord- of keizerlijke en de zuidstad. De eerste, ook de stad der Tartaren geheeten, die eenen geleden China hebben overheerd, en tot welke de keizerlijke familie behoort, maakt een vierkant uit; de andere, de stad der Chinezen genaamd, vormt een gelijkzijdigen vierhoek. Zij zijn van elkander gescheiden door een met schietgaten voorzien muur, en hebben maar door drie poorten toegang. De middenpoort is uitsluitend voor den keizer, waarschijnlijk komt hiervan af de titel van: «de keizer van het middenrijk», die gewoonlijk aan den chineschen monarch wordt gegeven.

De tartaarsche, kalkukse of mongoolsche stad, zoo als men haar noemen wil, besluit het paleis van den zoon des hemels, of hoofd van den staat. Dit paleis staat in het midden en verdeelt het geheele vierkant in twee deelen. Het heeft eene zoo zonderlinge gedaante, bestaat uit zoo

grootte menigte gebouwen, is doorsneden van zoo vele tuinen, en er zijn zoo vele huizen, paviljoenen, pagodes, dat het onmogelijk is het geheel te omvatten en er eene juiste beschrijving van te geven.

Het aantal inwoners, die der voorsteden medegerekend, gaat dat van twee miljoen te boven; 16 poorten geven de voorsteden gemeenschap met de twee straten; elk eene heeft eene dubbele wacht soldaten, die de politie uitmaken.

Er zijn in de stad en vooral in de keizerlijke eenige groote breede en fraaie straten; maar op deze hoofdstraten loopen eene groote menigte morsige nauwe straatjes of steegjes uit, die opgepropt zijn met gaanden en komenden. Daarenboven zijn de wegen, die voor de voetgangers bestemd en smal zijn, door kooplieden, uitstallingen en restauratiehouders in de open lucht geheel bezet.

Peking heeft eenige openbare pleinen, die door schouwburgen zijn ingenomen, waarvan de Chinezen groote liefhebbers zijn: poppenkasten, spellen met gedreseedere dieren, met kunstmakers, goechelaars; zoodat de stad altijd het voorkomen heeft van eene drukke kermis. Maar vooral vindt men er eene verbaasde menigte pagoden of tempels, met porcelainen muren, spitse daken, eigenaardige bouw-orde, en duizenderlei in den zonnenschijn weerkatsende kleuren. Hij die ook maar één dag besteedde om die soort van gebouwen te bezoeken, zou, indien hij alles wilde vertellen wat hij aan en in die pagoden gezien had, een verbazend geheugen moeten hebben. Eenige zijn aan Boeddha gewijd, andere aan Konfucius. Deze bevatten de afbeeldingen van de eene of andere godheid, andere, voorvaderlijke tafereelen, nog andere de standbeelden van voormalige groote mannen, enz. Eene dezer pagoden, en die is niet de minst luisterrijke, is aan de eredienst van de keizerlijke voorvaderen gewijd.

Langs de groote straten rollen ook eenige rijtuigen; maar het zijn er rijtuigen naar! Eigenlijk zijn het karren met niet eens geheel ronde wielen, die door schonkige ossen getrokken worden.

Te vergeefs zou men in Peking die trotsche gebouwen, die paleizen en die grootsche gedenkteekenen zoeken, die het sieraad der voornaamste steden van Europa uitmaken. De chinesche bouwstijl is een geheel andere, en het paleis van den keizer daarvan niet uitgezonderd. De gewone huizen, die over het geheel slecht gebouwd zijn, trekken alleen de aandacht door de verscheidenheid van kleuren; men ziet er roode, blauwe en vergulde. Hoe meer de gebouwen met kleuren uitgemonsterd en met sieraden overdekt zijn, des te mooier zijn zij in de oogen der Chinezen. Voor het overige is alles in dit land vreemdsoortig en in tegenstrijd met elkander: onreinheid, slijk en modder nevens prachtige gebouwen; ellende en ontarding nevens de zinnelijkste weelde. Het is inderdaad eene wereld geheel anders dan de onze. Bidden wij maar dat die menschen, die toch van ons geslacht zijn en zoo verre van ons verwijderd schijnen, door de prediking van het Evangelie nader tot ons mogen gebragt worden.

T. M. L.

DE VERBORGEN SCHAT.

Een reiziger, die door dorst gekweld werd, trad op zekeren dag eene hut binnen, waar hij de man en vrouw bezig vond met twisten en vloeken, terwijl de kinderen verschrikt in eenen hoek kropen. Hij keek rond, doch zag niets anders dan sporen van verval en armoede. «Lieve vrienden!» zeide hij, na de bewoners gegroet te hebben, «waarom toch maakt gij uw huis tot eene hel?» «Ach mijnheer,» sprak de man, «gij kent het leven en de beproevingen niet van eenen armen man, wien, hoe hij zijn best ook doet, alles tegen-

loopt.» De vreemdeling dronk het hem gebragte water, en zeide toen op zachten toon: (daar hij in eenen donkeren hoek eenen met stof bedekten Bijbel bemerkte) «lieve vrienden, ik weet iets dat u zou kunnen helpen, als gij het slechts kondt vinden. Er is in uw huis een schat verborgen; zoekt daarnaar.» En hiermede verliet hij hen. De hutbewonersielden het eerst voor scherts; maar na eene poos begonnen zij over zijne woorden na te denken. Toen derhalve de vrouw uitgegaan was om hout te sprokkelen, begon de man te zoeken, en zelfs te graven, ten einde den schat op te sporen, en was de man weg, dan deed de vrouw desgelijks. Zij vonden echter niets; de toenemende armoede

veroorzaakte slechts meer ontverdenheid en tweedragt. Eens toen de vrouw alleen te huis was, en zich den vreemdeling in herinnering bragt, viel haar oog op den ouden Bijbel. Zij had dien van hare moeder ten geschenke gekregen, doch na haren dood was hij steeds ongebruikt gebleven ja, zelfs geheel verwaarloosd.

Een vreemd voor gevoel maakte zich van haar meester. Zou het dit kunnen zijn, wat de vreemdeling meende? Zij nam hem van de plank, opende hem, en vond op het titelblad door de eigene hand harer moeder dit vers geschreven: «De wet uwsmonds is mij beter dan duizenden van goud of zilver.» Deze woorden sneden haar door de ziel. «O!» dacht zij, «dit is de schat, dien wij zoo te vergeefs zochten.» Hare tranen vielen snel op de voor haar liggende bladen.

Van dien dag af las zij dagelijks in den Bijbel, bad, en leerde ook hare kinderen bidden; doch zonder dat haar aan dit wist.

Op zekeren dag kwam hij als naar gewoonlijk kijvende en in woede ontstoken te huis; doch in plaats van zijne toornige woorden op dezelfde wijze te beantwoorden, sprak zij hem zachtmoedig en vriendelijk aan, zeggende: «Lieve man, wij hebben zwaar gezondigd, behoorden ons over al onze zonden te schamen, en moesten van nu af aan een ander leven gaan leiden.» Hij keek verbaasd op. «Wat zegt gij?» was zijn uitroep.

Zij gaf hem den ouden Bijbel, en sprak knikkende: «Daar is de schat, zie, ik heb hem gevonden!»

Een jaar later keerde de vreemdeling langs dienzelfden weg terug. Toen hij de hut bemerkte, herinnerde hij zich de omstandigheid van zijn bezoek, trad er nogmaals binnen en zag nu de kleine woning als een tooneel van orde en zindelijkheid. «Hoe maakt gij het, goede menschen?» vroeg hij.

Zij herkenden hem, doch konden gedurende eenige oogenblikken niet spreken; eindelijk echter riepen zij uit: «Dank, lieve mijnheer, dank! wij hebben den schat gevonden. Nu woont de zegen Gods in ons huis en zijn vrede in onze harten.»

OPVOEDEN VOOR GOD.

«Neem dit knechtje heen, en soog het mij, ik zal u wven loon geven.»
Exod. 2: 9.

Wanneer gij een kind gaat opvoeden, herinner u dan, dat het niet het uwe is, maar dat van God. Hij heeft het u tot uw genoegen geleend, en zal het weder tot zich nemen, als het Hem behaagt, want het is zijn eigendom. Denk daarom altijd, hoe kan ik dit kind het best opvoeden naar Gods wil? en gij zult spoedig uwe eigene zwakheid en onwetendheid op dat punt moeten ondervinden. De volgende brief van den voortreffelijken Henry Venn aan eenen bloedverwant, is onze opmerksame en aandachtige beschouwing wel waard. Hij luidt aldus:

«Lieve vriend. — Ik schrijf u heden om u geluk te wenschen met de geboorte van uw kind. Een Christen zal hetzelfde beschouwen als een toevertrouwd pand van onschetbare waarde, en tegelijkertijd als een lijder, tegen wiens aangeboren verdorvenheid moet gewaakt worden; zijne genezing neemt echter reeds in de eerste kinderjaren eenen aanvang. Het kind is in het begin weinig meer dan een dier, later in geringe mate verstandig, en over het algemeen eerst na vele jaren vatbaar om als een geestelijk wezen behandeld te worden. Wijsheid en liefde doen ons zeer vroeg in onze kinderen de eigenzinnigheid tegengaan, die eene plaag is des menschen, en een gruwel voor God, en wanneer zij vroeg en standvastig bestreden wordt, is zij in de meeste gevallen ook spoedig overwonnen, zoo niet geheel uitgeroeid. Niets is aangenamer, dan een zachtmoedig en gehoorzaam kind. Het geniet, voor zoover zulks geoorloofd is, veel rust en genoegen, en belooft op lateren leeftijd, wanneer het menschelijk verstand tot volle rijpheid zal gekomen zijn, niet alleen voortreffelijk en nuttig, maar een mensch te zullen worden, wiens wil in alle opzichten aan dien van God onderworpen is.

«Niets is daarentegen onaangenamer, dan een kind zonder leiding. Wij hebben medelijden met weezen, die vader noch moeder hebben om voor hen te zorgen; doch een bedorven kind is nog meer te beklagen; — het heeft als het ware geene ouders, is zijn eigen meester — knorrig, ondeugend, koppig en onwetend, geboren om dubbel zooveel moeite en verdriet te hebben als de gevallen mensch reeds van nature heeft; niet alleen voor zichzelf ongelukkig, maar eene plaag en eene ergeris voor allen, die later met hem in aanraking mogten komen.

«Hoeveel slechte zonen, mannen, meesters, vaders, dochters, vrouwen en moeders zijn niet het gevolg van die dwaze toegevendheid jegens kinderen.

«Wijze tucht vormt eenen opmerkzamen en vasten geest, doet ons hier nuttig zijn, en maakt ons geschikt voor de wereld der volmsakte gehoorzaamheid hierboren.»